ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΙΑ ΒΡΑΔΕΙΑ ΣΕ ΧΑΣΙΣΟΠΟΤΕΙΟ
ΠΩΣ ΚΑΠΝΙΖΟΥΝ ΤΟ ΧΑΣΙΣ

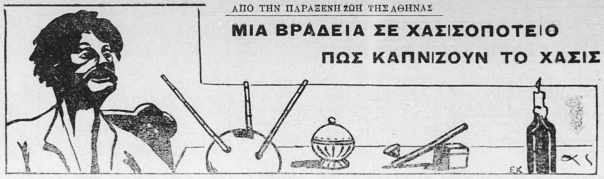

ΕΙΔΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΗΣ "ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ"

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΣΠΗΛΙΑΣ

Καὶ μὲ λένε χασικλῆ,
— Κόφτο σαχλαμάρα
μὰ σὰν πιῶ πολὺ
γίνουμ' ἡ τρομάρα.

❧

Ζῶ! πεθαίνω! σβύνω
— Ἴφ ἀλὰ! ἀδρεφὸς
χύνω αἷμα, πίνω —
γίνουμαι καπνός.

❧

Καὶ ψηλανεβαίνω
πὰ στὸν οὐρανό,
ποῦ γλυκονειρεύουμαι
ὅλο τὸ πουρνό,

❧

Ὤχ! τώρα, ἀδρέφι
— βάρδα θὰ διαβῶ—
πάψε πιά, τὸ ντέφι
νὰ βαράω ἐγὼ

❧

Τὸ μπαγλαμαδάκι
Πῶ! πῶ! πῶ! πῶ! πῶ!
Ἴχ! τά! τὸ μαυράκι
πόσο τ' ἀγαπῶ!

Μ. Μ. Δαμιράλης

Μία εἴδησις δημοσιευθεῖσα προχθὲς εἰς τὰς ἐφημερίδας ἔγινε ἀφορμὴ νὰ παρουσιάσῃ σήμερα ἡ «Ἀτλαντίς» μιὰ ἀπὸ τὶς πιὸ παράξενες καὶ πιὸ ἐνδιαφέρουσες σκηνὲς τῆς ἀγνώστης Ἀθηναϊκῆς ζωῆς.

Ὁρίστε ὅμως πρῶτα ἡ εἴδησις βιαστική, λιγόλογη, ἀσήμαντη, ὅπως τὴν ἐδημοσίευσαν αἱ Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΠΕΡΙ ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΚΑΛΛΙΕΡΓΕΙΑΣ ΤΟΥ ΧΑΣΙΣ

«Καθ' ἃ πληροφορούμεθα ἡ Κυβέρνησις σκέπτεται ὅπως ἀπαγορεύσῃ τὴν εἰς τὸ μέλλον καλλιέργειαν τοῦ χασίς, εἰς τὰς πεδιάδας τῆς Μαντινείας καὶ Τριπόλεως, ἔνθα ἀποκλειστικῶς καλλιεργεῖται».

Αὐτὴ ἦτανε ἡ εἴδησις. Οἱ ὡραῖοι καὶ παράξενοι χασισιοποτικοὶ κόσμοι θὰ χαθοῦν λοιπόν, καὶ ἡ περίεργη καὶ θαυμαστὴ τῶν χασισοποτῶν ζωή, θὰ σβύσῃ καὶ θὰ ξεφυλλισθῇ ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν ἢ τὰ βάθη τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς, τῆς ζωῆς τοῦ Πειραιῶς. τῆς ζωῆς τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν μερῶν, ἀφοῦ δέν θὰ ὑπάρχῃ πιὰ τὸ μαγικὸ «μαυράκι» τὸ μαγικὸ χασίς νὰ τὴν τροφοδοτῇ, καὶ νὰ τῆς κρατᾷ τὴν ὕπαρξιν.

Καὶ ἡ «Ἀτλαντίς» πρὶν νὰ χαθοῦν ὅλοι αὐτοὶ οἱ μοναδικοὶ καὶ ἄγνωστοι κόσμοι, κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ δι' εἰδικοῦ συνεργάτου της κάποιο ἀπὸ τὰ βράδυα αὐτὰ σ' ἕνα Ἀθηναϊκὸ χασισοποτεῖο, καὶ δίνει σήμερα ζωντανὴ καὶ σπαρταριστὴ τὴν εἰκόνα τῆς χασισοποτικῆς ζωῆς, ὅπως τὴν ἔννοιωσε καὶ τὴν εἶδε καὶ ὅπως τὴν περιγράφει ὁ συνεργάτης της.

I

«Ἀπὸ τὴν Ὁμόνοια κατέβαιναν προχθὲς τὸ ἀπόβραδο δύο ὑποκείμενα ποῦ τὸ περπάτημά τους, ὁ ρουχισμός τους, καὶ τὰ φερσίματά τους τὰ κάνανε πολὺ ὕποπτα στὰ μάτια τῶν διαβατῶν.

—Ἀδερφὸς ἔλεγε ὁ ἕνας, εἶσαι ἴδιος κι' ἀπαράλλαχτος μὲ τὰ ντερβίσα μας... Μωρὲ παιδί μου τίποτε δὲ σοῦ λείπει!... ἔ ρε! καὶ τὴν ὑποδοχὴ ποῦ θἄχουμε στὸ ντεκέ!

Ἀπὸ τοὺς δυὸ συντρόφους ποῦ κατεβαίνανε παραπατῶντας, ὁ ἕνας ἦτανε τὸ ὑποκείμενό μου, ντυμένος σὲ ἀγνάρι τῶν «παιδιῶν» τοῦ παληοῦ Ψυρῆ, μὲ ζουνάρι, καβουράκι καὶ τζογιέ, ὁ ἄλλος ἦτανε ἕνας χασισοπότης. Εἶχα τὴν γνωριμία του ἀπὸ καιρὸ καὶ προχθὲς βράδυ, ἔτσι μασκαρεμένο μὲ ὡδηγοῦσε στοῦ Τεκὲ τοῦ Μπαρμπα Λιᾶ, ἔξω στὰ χαμόσπιστα τῆς γειτονιᾶς τοῦ Λαρισσα-ικοῦ.

—Ἔτσι νὰ χαίρουμε τὴν καλέ. ἔλεγε ὁ σύντροφος ὁ Κουτρουμπᾶνος. Ηὗρα τὸ λοιπὸν θἆσαι ὁ Γιάννης ὁ Μπαμπαλῆς καὶ μ' αὐτὸ τὸ παρατσοῦκλι θὰ σοῦ δώσω γνῶρος μὲ τὰ ντερβίσσα.

II

Οἱ δρόμοι ἀλλάζανε ὁ ἕνας πίσω ἀπὸ τὸν ἄλλο, τὰ σπίτια χαμηλώνανε καὶ λιγοστεύανε ὕστερα ἀπ' ὥρα, ὁ σύντροφος Κουτρουμπᾶνος σταμάτησε μπροστὰ σὲ μιὰ χαμοκέλα μὲ μιὰ ξεχαρβαλλωμένη πόρτα, ὄξω ἀπὸ τὸ Λαρισσαϊκό, στὰ χωράφια.

Χτύπησε τρεῖς φορὲς μὲ τὸ χέρι, κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο ἄλλη μιά.

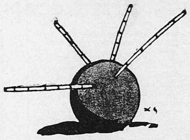

Ἀπὸ δῶ ρουφᾶνε οἱ ἄθλιοι τὸ χασίς.

Βήματα ἀκουστήκανε ἀπὸ τὴν αὐλή, κι' ὅταν σταματήσανε, ἦρθε ἡ φωνή:

—Ὄξω—ὄξω ἀπὸ τσίλιες.

Ὁ Κουτρουμπᾶνος μίλησε:

— Γειά σου μπάρμπα Λιᾶ. Μωρὲ σὲ τί Θεὸ γονατίζεις, καὶ ρωτᾷς γιὰ τσίλιες! Ἄνοιξε νὰ ντυωκάρουμε μέσα. Ἡ πόρτα ἄνοιξε, καὶ κάτω ἀπὸ τὸ ἀστριάτικο φῶς φάνηκε ἕνα ἀγριωπὸ πρόσωπο τυλιμένο σ' ἕνα κουβάρι μαλλιὰ μακρυὰ καὶ μουστάκια. Ἕνα χλιαρὸ μάτι σκέπασε τὸ ὑποκείμενό μου.

—Γυιὸς τῆς μάνας του κι' ὁ Τζὲς ἀπὸ δῶ ἐξήγησε ὁ Κουτρουμπᾶνος, κάνοντας ἔτσι τὴ σύστασι.

Ὁ Μπάμπα Λιᾶς μοῦσφιξε χέρι καὶ εἶπε:

— Φχαριστιόμαστε μ' ἐμπιστοσύνη. Τραβήξαμε ὕστερα τὴν αὐλή. Μιὰ αὐλὴ ποῦ φαινότανε ὁλάκερη πλατεῖα, σκαμμένη δῶ καὶ κεῖ καὶ γεμάτη λάκκους. Στὸ βάθος ἕνα χαμηλὸ σπίτι, μὲ τρεῖς πόρτες στὴ γραμμή, κι' αὐτὸ ἦτανε ὅλο.

Ἀπὸ τὶς χαραμάδες τῆς μεσανῆς πόρτας ἔβγαινε κάτι σὰ κόκκινο φῶς καὶ χτένιζε μὲ τὶς γραμμωτές του λάμψεις ἔξω τὸ χῶμα.

Φωνὲς τραγουδιοῦ κι' ὁ παράξενος ἦχος κἄποιου ὄργανου, ποῦ φαινότανε νἄτανε μπουζοῦκι, ἀκουότανε ἀργὰ καὶ βραχνά. Ὁ γέρος ἔσπρωξε τὴν πόρτα. Μέσα στὴ μέση στὸ δωμάτιο, ἕνα μαγκάλι τετράγωνο φτιασμένο ἀπὸ σανίδια, ντενεκέδες καὶ μούστρωμα ἔχυνε τριγύρω μιὰ θαμπὴ κοκκινάδα, ἀπὸ τὰ λίγα ἀναμμένα κάρβουνα. Πεντέξη πρόσωπα καθόντανε ὁλόγυρα καὶ μισοκουνηθήκανε μπροστὰ στοὺς νεοφερμένους.

– Ὁ Κουτρουμπᾶνος χαιρέτισε δῶ καὶ κεῖ μὲ τὰ χέρια, κι' ἔκανε ὕστερα τὴ σύστασί μου.

— Γιάννης Μπαμπαλῆς παιδὶ μὲ **αἴσθημα** καὶ μὲ μπέσσα

Καὶ εἶπε καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων:

— Ρούμπακας, Μπουρδούσης, Παραρές, Μπαλαφούτης...

Καθήσαμε κοντὰ στὸ μαγκάλι δίπλα στοὺς ἄλλους. Τὸ δωμάτιο ἦτανε γκρίζο ἀπὸ τοὺς καπνούς, καὶ τὸ φῶς τοῦ λυχναριοῦ ἀνακατεμμένο μὲ τὸ φῶς ποῦ ἀφίνανε τὰ κάρβουνα ἔδειχνε τὸ δωμάτιο σκοτεινό, ἀπόκοσμο, γεμᾶτο μυστήριο.

Οἱ σκιὲς τῶν ἀνθρώπων, τοῦ μαγκαλιοῦ, ἑνὸς τραπεζιοῦ, ἦτανε τυπωμένες στὸν τοῖχον καὶ σαλεύανε σὰν ἀμίλητα φαντάσμα, πάνω στοὺς τοίχους τοὺς ζωγραφισμένους μὲ περίεργες εἰκόνες ἀπὸ λουλούδια τρυπημένες μὲ μαχαίρια καρδιές, καράβια, δυὸ γοργόνες κι' ἕνα ἀράπη μὲ κελεμπία καὶ σαρίκι.

Μὲ τὸ κάθισμα ὁ Κουτρουμπᾶνος παράγγειλε δυὸ καφέδες στὸ Μπάρμπα Λιᾶ καὶ ἐγὼ ἔκανα τὴν παρατήρησι ὅτι πιὸ καλοψημένο καὶ πιὸ νόστιμο βαρύ-γλυκὸ δὲν εἶχα πιῇ.

— Εἶναι θεριακλῆς ὁ γέρος στὸν καφέ, ἐξήγησε ἕνας ἀπὸ τὴν παρέα ὁ Ρούμπακας, ἔκανε τὰ χρονάκια του στὴν Περσία μὲ τοὺς Ἀτζέμηδες, κι' ἔφαγε τὰ ἀνείπωτά του ὁ Περίχαρος νὰ τὸν πάρῃ ταμπῆ στὸ μαγαζί μὲ τρεῖς *παποῦδες* τὸ μῆνα, μὰ ποῦ τοῦ γυρίζει τοῦ Μπάρμπα Λιᾶ τὸ ξερό!

Σιγά-σιγά, μέσα στὸ δωμάτιο ἄρχισε νὰ σηκώνεται μιὰ κίνησι ἀπὸ τὴν παρέα, ποῦδειχνε ἀνυπομονησία καὶ νευρίασμα.

Ὁ Μπάρμπα Λιᾶς ἦρθε κοντὰ στὸ σύντροφο Κουτρουμπᾶνο καὶ ρώτησε γιὰ μένα:

— ***Χαρμάνι,*** τὸ λέει τὸ παιδί;

— Χαρμάνι Μπάρμπα Λιᾶ. Ἂν εἴμαστε μαστουρωμένοι δὲ θὰ μπουκέρναμε στὸν **τεκέ** σου.

— Χαρμάνια εἶπα καὶ γώ, χωρὶς νὰ ξέρω τὴ σημασία τῆς λέξης. Ὅπως μᾶς βλέπεις καὶ βρισκόμαστε.

— Κάνε γρήγορα, τὸ ***μάππα*** φώναξε ἄλλος, Μπάρμπα Λιά. Ντουμάνι θὰ πάῃ ἀπόψε.

Ὁ *Τεκὲ* ἢ τὸ χασισοποτεῖο τοῦ Μπάρμπα Λιᾶ, τραβοῦσε κάθε βράδυ τοὺς ἴδιους, καὶ μόνο σὲ ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις μποροῦσε νὰ γίνῃ δεκτὸς καὶ κανένας καινούργιος ***δερβίσσης***, κανένας καινούργιος χασισοπότης.

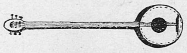

Τὸ Μπαγλαμαδάκι

Ὁ Κουτρουμπᾶνος πῆρε ἀπὸ μιὰ καρέκλα τὸ ***μπαγλαμαδάκι***, ἕνα εἶδος μικροῦ μπουζουκιοῦ μὲ δυὸ μόνο τέλια, κι' ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ καὶ νὰ παίζῃ.

—Κὺρ Λοχαγὲ καὶ κὺρ Λοχία
Φὲρ τὸ μάππα κι' ἂς τ' ἀστεῖα
Κὺρ Λοχαγέ, κὺρ Λοχαγὲ
Μᾶς ἔσπασες τὸ ναργιλὲ
Ἀπὸ κάτ' ἀπ' τὰ ραδίκια
Κάθονται τὰ πιτσιρίκια.

Οἱ ἄλλοι κτυποῦσανε τὶς παλάμες καὶ βοηθούσανε στὸ τραγοῦδι.

Κἄποιος φώναξε στὸ Μπάρμπα Λιᾶ, ποῦ κάτι ἔσκυβε νὰ κάνῃ στὸ πάτωμα.

— Τρίδιπλο κομμάτι νὰ τὸ βάλῃς ἀπόψε γέρο.

— Τρίδιπλο καὶ τετράδιπλο, στὴν ὑγειὰ τοῦ νεοφερμένου.

Σὰ σηκώθηκε ἀπὸ τὸ πάτωμα, φάνηκε ἕνα κρυφὸ ἄνοιγμα σὰ κρυψόνας, καὶ παρουσιάστηκε ἀπὸ κεῖ κάτι μαῦρο καὶ στρογγυλό, ἕνα εἶδος πολὺ ἁπλοϊκὸς ναργιλές, φτιασμένος ἀπὸ Ἰνδικὸ καρύδι, καὶ δυὸ καλάμια. Ἦτανε ὁ περίφημος *γούργουρας* ἢ *μάππας*, ὁ ναργιλὲς τοῦ χασίς.

Ἡ παρέα ἄρχισε νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ τινάζῃ φωνὲς ὅμοιες μὲ οὐρλιάσματα.

— ***Νταγλάντα το***, μπάρμπα Λιᾶ, ***νταγλάντα το***.

— Ἴσα νὰ φαρδύνῃ τὸ κεφάλι μας.

— Κάντηνα νὰ λαλήσῃ τὴν ἀηδονόγλωσσα...

Ὁ μπάρμπα Λιᾶς, ὁ τεκετζῆς, πῆρε ἕνα κανάτι νερό, ἔβγαλε τὸ λουλᾶ ἀπὸ τὸ καλάμι, κι' ἔρριξε μέσα στὸ καρύδι τὸ νερό.

Ὕστερα ἕνα περίεργο σφύριγμα βγαλμένο ἀπὸ τὸ καρύδι ἀκούστηκε κι' ὁ γέρος ἄρχισε νὰ βγάζῃ κάτι φωνὲς σὲ τέτοιον ἦχο.

— Οὖφφφ! φφφ! οὖφφφ! φφφ!... οὖφφφ! Οἱ ἄλλοι ξεσπάζανε σὲ φωνὲς ἀπὸ ἀναγάλλια καὶ ἐνθουσιασμό.

— **Ρὲ** δὲ βαστῶ! ἔκανε ἕνας ὁ Μπαλαφούτης, καὶ σηκώθηκε νὰ βοηθήσῃ τὸ γέρο στὸ φτιάσιμο τοῦ ναργιλέ. Οἱ ἄλλοι μὲ τὴν ἴδια ἀνυπομονησία, καὶ φωνάζανε:

— Νταγλάντα τον, γέρο, νταγλάντα τον. Ὁ γέρο' τεκετζῆς μάζεψε ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ μαγκαλιοῦ ἕνα σωρὸ **τζοῦρα** ἀποκάμματα δηλαδὴ ἀπὸ τουμπεκί, καὶ τὰ πίεσε στὸ λουλᾶ: ὕστερα ἀπὸ μιὰ ταμπακέρα ποῦ εἶχε στὸν κόρφο του ἔβγαλε τρία μακριὰ καὶ μαῦρα κομμάτια, ἴδια μὲ κάμπιες, τἄκοψε μὲ τὰ δόντια του σὲ πολλὰ πιὸ μικρὰ κομμάτια, καὶ τἄβαλε πάνω στὸ τουμπεκί.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι μεῖς τὸν παρακολουθούσαμε μὲ ἐνδιαφέρον, καὶ κάπου καὶ ποῦ μόνο ἀκούστηκε ἀπὸ κανένα δίστιχο:

Τρεῖς καλὲς καὶ δυὸ γιομάτες
Ἀγαπῶ δυὸ μαυρομάτες.
Βάρκα μου μπογιατισμένη
μὲ χασίσι φορτωμένη

Καὶ τὸ γύρισμα, ποῦ ἐπαναλαβανότανε κάθε τόσο:

Τοῦρνα, τοῦρνα, τοῦρνα, νὰ
ἔξω φτώχια καὶ πικριά...

Τ' αὐτὸ τὸν καιρὸ ἦρθε ὁ γέρος μὲ ἕτοιμο, ἀναμμένο τὸ ναργιλὲ μὲ χασίς.

Ο ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΣ

ΣΤΟ ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ

Ὁ ἀράπης ποῦ ζωντάνεψε ἀπὸ τὸν τοῖχο. – Οἱ γοργόνες καὶ τὰ λουλούδια. – Ὁ παράδεισος τοῦ χασίς. Πόσους ἔφαγε τὸ φεῖγι. – Τὸ ἄσχημο τέλος τῆς ἱστορίας.

Καταχωρήσεις

5 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Στὴν δίδα Τ. Κ

Ποτέ μου δὲν σ' ἐρώτησα ἂν εἶχες ἀγαπήση
Οὔτε γιὰ μένα στὴν καρδιὰ μέρος εἶχες ἀφήσῃ,
Γιατὶ ἡ ἀγάπη ἡ λεπτὴ δὲν τὸ εἶχε ἐπιτρέψῃ
Ἴσως ὄχι θὰ μοῦ ἔλεγες καὶ τότε ἀλλοίμονό μου
Δὲν ξέρω τί θὰ πάθαινα ἀπ' τὸ φρικτὸ κακό μου.
Σὺ ὅμως τὸ κατάλαβες πιστεύω ἀπὸ καιρὸ
κεῖνο ποῦ ἀπὸ λεπτότητα θεωροῦσα μυστικὸ
Πόσες φορὲς ἠθέλησα ν' ἀνοίξω πειὰ τὸ στόμα
γιὰ νὰ σοῦ πῇ πολὺ βαθειὰ τὶ ἔχω μέσ' τὸ σῶμα,
Μέσ' τὴν καρδια πῶς μ' ἄνοιξες μιὰ πληγὴ βαθειὰ
Ἦταν ἀπόκρηα τότε τελευταία βραδυά.

Νταντῆς

Μελαχροινοῦλα, Ἀμαζών, δέχεσθε τὴν ἀλληλογραφίαν μου;

Μελαγχολικὸς Ἀεροπόρος P R. Θεσ)νίκης

Ἰωάννην Γρυμάνην. Ἐξηγήσατε λόγους μακρᾶς σιωπῆς σας.

Καίτη

Νέος ἐπιθυμῶν νὰ συνάψῃ σχέσεις μετὰ δεσποινίδων, ἀνταλλάσσω cart postale.

Γράφ. P. R. [Rigaden] Ἀθῆναι.

Εἰσερχόμενος γιὰ πρώτη φορὰ στὸ πλουμιστὸ σαλονάκι τῆς Ἀτλαντίδος, ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας 18 — 22 ἐτῶν Πύργου, Πατρῶν, Ἀθηνῶν καὶ Θεσ)νίκης.

Μελαγχολικὸς Ἀεροπόρος P R. Θ)νίκη

Εἰσερχόμενος εἰς τὸν κῦκλον τῆς Ἀτλαντίδος, ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω cartpostale μὲ δεσποινίδας καλῶν οἰκογενειῶν.

Γράφ. Χέλι P. R. Ἡράκλειον Κρήτης,

Διαχειριστής: ΓΕΡ. ΣΤΕΡΓΙΑΤΟΣ

Θέλων νὰ διαβιβάσω τὴν μοναξιά μου, ζητῶ ἀνταλλαγὴν c. p. μετὰ δεσποινίδων.

Γράφ. ἐξόριστον P. R. Πάρος

Ἐπιθυμῶ συνάψε ἐρωτικὰς φιλίας μόνον μὲ δεσποινίδας Ροζαλία, δέχεσθε;

Τεῦκρας Πυραλλίς. Μεσσήνη.

Α΄ ΔΗΛΩΣΙΣ

(Ὡς καλλιτέρα ἀπάντησις ἐβραβεύθη τοῦ κυρίου Γεωργίου Κωνσταντινίδου ἐκ Πειραιῶς. Παρακαλεῖται νὰ δηλώσῃ τίνι τρόπῳ ἐπιθυμεῖ τὴν παραλαβὴν τοῦ βραβείου.

Μεσσηνιακὸ Ἀγγελουδάκι

Β΄ ΔΗΛΩΣΙΣ

Β΄ Ἐρώτησις. ΤΙ ΕΣΤΙ ΕΛΠΙΣ;

Ἀπαντήσεις ἕως τέλος τοῦ Ἰουλίου συνοδευόμενοι ὑπὸ 20λέπτου.

Σημείωσις. Αἱ ἄνευ γραμ)μα δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Ἐτησία συνδρομὴ «ΑΤΛΑΝΤΙΔΟΣ» καὶ οἱονδήποτε φιλοσοφικὸν βιβλίον Φέξη.

ΜΕΣΣΗΝΙΑΚΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΑΚΙ
ΜΕΣΣΗΝΗ

Ἀνταλλάσσω ἐρωτικὰς ἐπιστολὰς καὶ c. p. μὲ δεσποινίδες Ἀθηνῶν.

Γρηγ. «Ἀτλαντίδος» «Ἀραπάκι»

—Ἀέρααααα...! στὰ φαρμακερὰ Βέλλη τῆς Κυπαρισσίας. Ἀέραα! Ἀρχιβελζεβούλ.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας. Γρ. «Ἀτλαντίδος» Εὐσταθία Πλήτσα.

—Ἄλτ! Εἰσερχόμενος διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς «Ἀτλαντίδος» ἀνταλλάσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς μὲ δεσποινίδας. Προτιμῶ Τριπόλεως. Γρ. «Ἀτλαντίδος» «Τριπολιτσώτης».

— Ἀνταλλάσσω c p. μὲ νέους καὶ δεσποινίδας προτιμῶ τοπεῖα Γραφ. Ὅμηρον P. R. Κόρινθον.

— Μαρ. Νικ. «Καλλιτέχνιδα». Ἀκόμη θὰ περιμένομεν. «Οἱ Δύο τῆς ὁδοῦ Πατησίων».

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

— Εἶμαι ὁ νέος συνεργάτης τῆς Ἀτλαντίδος» ὁ περίφημος Ποντικὸς μὲ τὸ γελοῖον μου εἶδος ποῦ ὅταν μὲ βλέπετε θὰ γελᾶτε κι' εὐθὺς στὰ κιόσκια θὰ πηγαίνετε τρεχάλα νὰ ζητᾶτε «Ἀτλαντίδα» κι' ὄχι ἄλλα.

Ὁ Ποντικὸς

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Δικαίωμα ἐγκρίσεως δι' ἕκαστον ψευδώνυμον μέχρι τέλους τοῦ 1919 δραχ. 1 εἰς χαρτονόμισμα].

143) Μελαγχολικὸς Ἀεροπόρος 144) Rigaden 155) Τεῦκρος Πυραλλης 146) Ἀραπάκι 147) Τρυφερὰ ἀγάπη 148) Μιμῆκος 149) Σταυράκι.

Ὁ ὑπηρέτης. – Κύρ, Μανώλη, ὁ Κωστάστης ἔπεσε στὴν θάλασσα καὶ κάνει μπάνιο.

Ὁ καθηγητής. – Συμφορά μου! Ἐβράχησαν ἄρα γε οἱ πόδες του;

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ ΜΑΣ

Παρακαλοῦμε τοὺς συνδρομητάς μας, τῶν ὁποίων αἱ συνδρομαί ἔληξαν, νὰ ἀνανεώσουν τὰς ἐγγραφάς των μέχρι τῆς 15ης Μαΐου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Εἰς τὸ κατάστημα τοῦ φίλου μας Κυριαζῆ Τραπάτσα θὰ εὕρητε ἅπαντα τὰ εἴδη ψιλικῶν, ἀποικιακῶν, σιδηρικῶν Ζαχαροπλαστικῆς, Φαρμακευτικῆς καὶ ψαρικῆς.

Ὅλοι λοιπὸν εἰς τὸ κατάστημα τοῦ Κυριαζῆ Τραιπαίτσα Ὁδὸς Λεοχάρους Ἀρ. 2 Πειραιᾶ. Λ, Κνος.

Λογιστὴς γνωρίζων τὴν Γαλλικήν, τὴν Ἀγγλικήν, τὴν Ἀραβικὴν καὶ τὴν Βελγικὴν γλῶσσαν ζητεῖ θέσιν εἰς μεγάλον κατάστημα.

Πληροφορίαι εἰς τὰ γραφεῖά μας.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΟ ΝΑΠΟΛΙΤΑΝΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΟΥ EUGEN E MONFORT

(Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ ὑπὸ τοῦ κ.. ***Α. Ν. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ.***)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ ἄλλο)

«Τρικοτικοτί» ἔκαμνε ἡ μηχανὴ τοῦ ραψίματος τῆς Καρμέλας. Τὸ σφυρὶ τοῦ Ἐρρίκου, ἀνεβοκατέβαινε πάνω στὸ παπούτσι.

...Ἕνας ὀπωροπώλης μάλωνε συμφωνόντας μὲ μιὰ γυναῖκα ποῦταν μισοκρεμασμένη ἀπὸ τὸ παράθυρό της ποῦ προσπαθοῦσε νὰ τὸν πείσῃ νὰ τῆς δώσῃ τὰ κεράσια λιγώτερο καὶ συνάμα κατέβαζε κ' ἕνα καλαθάκι κρεμασμένο ἀπὸ ἕνα σπάγγο γιὰ τῆς τὸ γεμίσῃ.

Ἄνθρωποι ἀνεβοκατέβαιναν τὸ δρόμο. Ἄκουε κανένας τὶς φωνὲς ποῦ ἔβγαζαν οἱ πουληταὶ τῶν δρόμων.

«Τρικοτικότι» ἔκαμνε ἡ μηχανὴ τοῦ ραψίματος.

Ἡ Σεραφίνα βγῆκε ἀπ' τὸ ἐργατῆρι της κ' ἐπῆγε νὰ πάρῃ ἕνα σίδερο ἀπ' τὴ φωτιὰ καὶ τ' ὄφερε κοντὰ στὸ μάγουλό της γιὰ νὰ δῇ ἂν ἦταν ζεστό. Ὁ Ἐρρῖκος σήκωσε τὸ κεφάλι του. Ἐκύτταξαν κ' οἱ δυὸ συγχρόνως τὴν Καρμέλαν ποῦ ἦταν σκυμμένη στὴ μηχανή της καὶ φαίνονταν σὰν κοιμισμένη. Ἐμειδίασαν ταὐτοχρόνως μ' ἕνα μειδίαμα οἴκτου. Αὐτὴ τὸ πρωῒ ποῦταν γεμᾶτο χαρὰ καὶ ὠμορφιά, καὶ ποῦ ἔκαμνε ὅλο τὸ κόσμο νὰ χαίρεται αὐτὴ τὴν ἔκαμνε νὰ λυπᾶται, νὰ θλίβεται.

Ἦταν σὰν κουφὴ καὶ τυφλή. Μόλις μποροῦσε νὰ ἀντιληφθῇ ἕνα μικρὸ παιδάκι ποῦ ἔρχονταν ἴσα μὲ τὴν μηχανή της καὶ ἔσκασε στὰ γέλοια. Ἠργάζετο μὲ τὸ κεφάλι χαμηλά. Καὶ τὸ πρόσωπό της ἦταν σκυθρωπό, καὶ τὰ χείλη της ὠχρά.

Δυστυχισμένη Καρμί! — ἐψέλλισεν ἡ Σεραφίνα ἐπιστρέφουσα στὸ ἐργαστῆρι της.

Καὶ ὁ Ἐρρῖκος κούνησε περίλυπα τὸ κεφάλι:

«Τρικοτικοτί...» Δυὸ μέρες τώρα, ἡ μηχανὴ τοῦ ραψίματος, γιὰ νὰ ποῦμε ἀλήθεια, ἐργαζόντανε μόνη της. Ἡ Καρμέλα δὲν ἦταν πειὰ μαζύ της

«Τρικοτικοτί...» ἡ Καρμέλα ξανάβλεπε τὴν χθεσινὴ σκηνή.

— Λοιπὸν τὸν ἀγαποῦσες!... Ἔλα Καρμελίνα, ἔλα κοντά μου... τὸν ἀγαποῦσες! Λέγε μου κορίτσι μου, λέγε μου, μίλα στὴ γρηά σου μάμμη ποῦ τόσον σ' ἀγαπᾶ, πέσμου λοιπόν... Ἡ Καρμέλα σήκωσε τὰ μάτια καὶ κύτταξε ἐκστατικὴ τὴ γρηά της μάμμη. Συγκινήθηκε, ἀνέβηκε πάνω στὸ δωμάτιο καὶ κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα συγχισμένη καὶ γεμάτη τροπὴ καὶ ἀγωνία· ἄκουε τὰ παράπονα ποῦ τόσον τῆς στοίχιζαν.

Ἦταν ἄνω κάτω.

—Ἔλα δῶ!... ἔλα, Καρμέλα μου! Ὢ! πόσον ἡ μάμμη της μιλοῦσε γλυκά! Ὄχι! δὲν ἤξερε τίποτε!... Ἀλλὰ τότε τί ἐσήμαιναν αὐτὰ ὅλα! Γιατὶ φώναξε τὸν Τζιοβάνη!... Καὶ γιατὶ ὁ Τζιοβάνης εἶχε φύγει μὲ τέτοιο τρόπο, μ' αὐτὸ τὸ ὕφος ποῦ πάγωσε τὴν Καρμέλα, χωρὶς νὰ τὴν κύτταξῃ διόλου!.. Γιατί!... Τί ἄραγε συνωμότησαν οἱ δύο τους!

Ἔλα δῶ, ἔλα δῶ, ἀγαπημένο μου κορίτσι. Ἐπλησίασε. Ὢ! πόσον εἶχεν ἀνάγκην νὰ καταπραΰνῃ τὴν ἀγωνίαν της!...

«Μάμμη μου!... Μάμμη!...» Εἶχεν ἀκουμπίσῃ τὸ κεφάλι της μέσα στὰ γόνατα τῆς γρηᾶς Φραντζέσκας κ' ἔκλαιγε.

— Λοιπόν, τὸν ἀγαποῦσες! ἐπανέλαβε αὐτὴ χαϊδεύουσα τὰ μαλλιά της.

Ἄχ! αὐτὴ ἡ ἐρώτησις, αὐτὴ ἡ ἐρώτησις ἀκόμη! Ἡ μάμμη τἄξερε ὅλα! ... Ἀλλ' ὄχι. Μιλοῦσε τόσον γλυκά!... Ὢ Θεὲ μου!... Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦταν: ἡ μάμμη καὶ ὁ Τζιοβάννης μίλησαν ἀφεύκτως γιὰ τὸν γάμο. Ἡ μάμμη της θὰ τῆς τὸ ἀνήγγηλε τώρα... Θεέ μου...

—Τὸν ἀγαποῦσες!...

Ἡ Καρμέλα ἔβαλε τὸ χέρι της στὴ καρδιὰ καὶ μὲ τὸ κεφάλι ἔκαμε σημεῖον καταφατικόν.

Ἡ μάμμη τότε εἶπε γλυκά!

— Δὲν εἶνε γιὰ σένα αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπημένη μου... Δὲν εἶναι γιὰ σένα... Δὲν βλέπω τίποτε τὸ καλὸ πάνω του.

Καὶ προσέθεσε, κτυπῶντας ἐλαφρὰ τὸ μάγουλο τῆς Καρμέλας.,.

— Ὄχι, Καρμελίνα, ὄχι, δὲν πρέπει νὰ σκέπτεσαι πιὰ αὐτόν.

(Ἀκολουθεῖ)